

Питання щодо МОЛИТВИ

Чи Бог дійсно чув, коли Сочіл молилася?

Сочіл Ботт Рівера
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Сочіл лежала у своєму двоярусному ліжку, дивлячись на ліжко над нею. Її сім'я щойно промовила сімейну молитву, і вже настав час спати. Сама вона ще не помолилася перед сном.

“Чому нам необхідно молитися?” — обмірковувала вона. Її сім'я завжди казала одне й те саме: дякувала Богові і просила Його, щоб снилися гарні сни. Чи дійсно на їхні молитви приходила відповідь? Іноді їй все ж снилися погані сни.

Що б сталося, якби вона припинила молитися? Готова випробувати свою нову ідею, вона повернулася на бік і заснула.

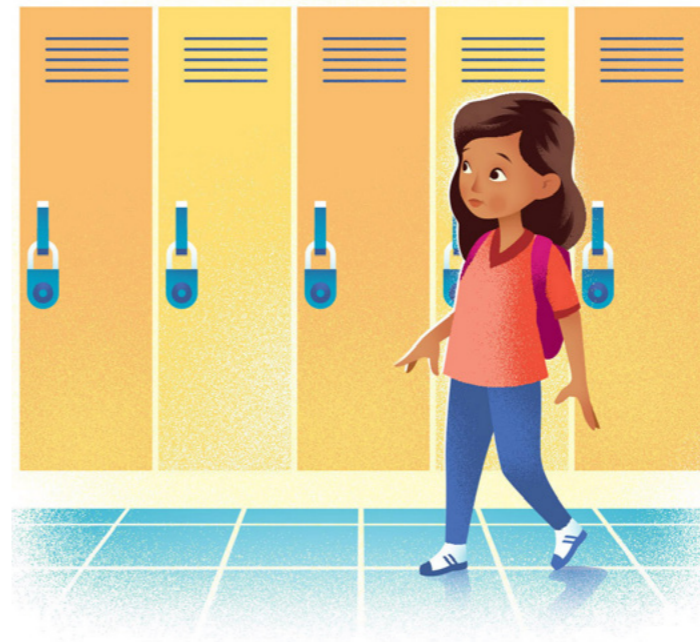
Протягом кількох наступних днів Сочіл не молилася. Потім дні перейшли в тижні. Нічого насправді не змінилося. Вона не відчула великої різниці.

Навчальний рік закінчився, і потім настало літо. Сочіл весело проводила час, ходячи на уроки плавання і граючись зі своїми собаками. Вона побачилася зі своїми двоюрідними братами і сестрами, коли вся сім'я зібралася разом.

Щовечора вона молилася зі своєю сім'єю. Але вона не молилася самостійно.

Невдовзі літо закінчилося, і Сочіл почала готуватися до школи. Але вона зовсім не була рада. За кілька днів до початку школи вона познайомилася з її новою вчителькою, знайшла свою шафку й отримала новий шкільний рюкзак. Але кожного разу, коли вона думала про школу, вона почувалася погано. З кожним днем вона почувалася гірше і гірше.

Однієї ночі вона лежала в ліжку і не могла заснути, думаючи про школу. *Я не хочу йти туди. “Це страшно”,* — подумала вона. Тоді вона згадала

те, чого її навчали батьки стосовно молитви. Вони казали, що вона може молитися будь-де і що вона могла молитися про допомогу і втіху.

Сочіл стала на коліна біля свого ліжка і зробила глибокий вдих. Вперше за кілька місяців вона промовила особисту молитву. Вона молилася Небесному Батькові. Вона дякувала Йому і просила Його, щоб їй наснилися гарні сни, так само, як вони робили це під час сімейної молитви. Коли вона закінчила, то не відчула великої різниці.

Наступного вечора вона молилася знову. І знову! Вона просила Небесного Батька благословити пророка і її сім'ю. Невдовзі вона почала казати Йому про свої почуття і сподівання щодо її нової школи.

“Небесний Батьку, — сказала вона одного вечора, — мені страшно йти у нову школу. Я не можу спати. Чи Ти можеш допомогти мені подолати цей страх?” Вона відчула повний спокій, який огорнув її, як тепла ковдра. Вона миттєво зрозуміла, що то був Святий Дух.

“Ось чому ми молимося, — подумала вона, — щоб відчувати любов Небесного Батька”. Це було прекрасне почуття. Протягом усіх тих місяців, коли вона не молилася, вона не відчувала цього.

Сочіл усміхнулася. Вона ще нервувалася щодо школи, але відчувала себе впевненішою, знаючи, що Бог може втішити її. Вона дійсно могла молитися про втіху будь-коли і будь-де, бо Бог насправді її чув. ●

“Бог чує і відповідає на молитви Своїх дітей”.

Старійшина Дітер Ф. Ухтдорф, з Кворуму Двадцятьох Апостолів, “Очікування на дорозі до Дамаску”, Ліягона, трав. 2011, с. 70.